

Sygn. akt: I C 238/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
-----------------	-------------------------

Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda
--------------	---------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w G.

przeciwko K. S. i M. S.

o zapłatę

postanawia:

1. umorzyć postępowanie;
2. zasądzić solidarnie od pozwanych K. S. i M. S. na rzecz powódki Wspólnoty Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) w G. kwotę 1511 zł (tysiąc pięćset jedenaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 238/15

UZASADNIENIE

Powódka Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości przy ul. (...) w G. domagała się od pozwanych solidarnie zapłaty kwoty 5.874,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W dniu 21 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości. Pozwani wnieśli sprzeciw od powyższego nakazu, wnosząc o oddalenie powództwa jedynie w zakresie odsetek naliczonych od dnia wniesienia pozwu tj. 31 grudnia 2014r. do dnia 5 lutego 2015r. tj. do dnia doręczenia pozwanym nakazu zapłaty uznając żądanie pozwu w pozostałym zakresie za zasadne. Pismem z dnia 6 października 2015r. powód cofnął pozew w całości wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, wskazując, że pozwani w toku postępowania uregulowali całe zadłużenie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie zgoda pozwanych na cofnięcie pozwu nie była wymagana, albowiem powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. Sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo

zmierzała do obejścia prawa. W tym stanie sprawy, uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne i prawnie skuteczne w świetle art. 203 § 1 i 4 k.p.c. na podstawie art. 355 §1 k.p.c. sąd umorzył postępowanie, o czym orzekł w punkcie pierwszym postanowienia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490) i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1.511 zł, na którą składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 294 zł, opłata za czynności zawodowego pełnomocnika powoda – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.200 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Zważywszy na fakt, iż cofnięcie pozwu nastąpiło z uwagi na zaspokojenie roszczenia przez pozwanych już po wytoczeniu powództwa – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania – za stronę przegrywającą powinna zostać uznana strona pozwana. Dodatkowo, uznać należało, iż pozwani dali powód do wytoczenia powództwa, albowiem nie regulowali opłat za sporny lokal w terminie, pomimo, iż zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o własności lokali obowiązek pokrycia kosztów zarządu jest obowiązkiem ustawowym i nie jest konieczne dodatkowe wezwanie do zapłaty. Niezależnie od powyższego, jak wynika z zebranych dokumentów pozwani byli w sposób należyty wzywani do zapłaty i informowani o wysokości miesięcznych zaliczek. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że córka pozwanych, która zamieszkuje w spornym lokalu jest upoważniona do odbioru korespondencji kierowanej do pozwanych, o czym świadczy m.in. fakt odebrania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie. Ponadto pozwani nie wykazali, aby zgłaszali wspólnocie, że korespondencja ma być doręczana im na inny adres niż wskazany w pozwie. Mało tego, także w sprzeciwie pozwani nie wskazali innego adresu. Zwrócić przy tym należy uwagę, że to nie pozwani opłacają należności na rzecz powoda, ale właśnie córka pozwanych wraz z mężem, którzy zamieszkują w spornym lokalu, a zatem nie dziwi fakt, iż pozwani nie żądali kierowania korespondencji o wysokości opłat na inny adres. Jednocześnie wskazać należy, że brak zapłaty spornych należności wynikał z faktu, iż córka i zięć pozwanych uznali, iż skoro widnieje nadpłata za rozliczenia mediów to oznacza, iż posiadają oni ogólnie nadpłatę również z tytułu opłat za mieszkanie.

W tym stanie – zgodnie z treścią powołanych powyżej przepisów – należało orzec jak w punkcie drugim postanowienia.